
Csukás István

ISTENKE, VEDD TÉRDEDERE ÉDESANYÁMAT

Istenke, vedd térdedre édesanyámat,
ringasd szeliden, mert nagyon elfáradt,
ki adtál életet, adj neki most álmot,
és mivel ígértél, szavadat kell állnod,
mert ő mindig hitt és sose kételkedett,
szájára suttogva vette a nevedet.
Én nem tudom felfogni, hogy többé nincsen,
s szemem gyöngye, hogy a semmibe tekintsen,
hová a fény is csak úgy jut, hogy megtörve:
helyettem nézzél be a mély sírgödörbe,
próbálkozz, lehelj oxigént, tüdőd a lomb!
Nem is válaszolsz, kukac-szikével boncolod,
amit összeraktál egyszer végtelen türelemmel,
csak csont, csak por, ami volt valamikor ember,
mivel nem csak Minden vagy: vagy a Hiány,
magadat operárod e föld alatti ambulancián.
Mi mit nyel el a végén, fásultan szitáld
a semmiből a semmibe a létező világot,
anyát és gyereket, az élőt s a holtat,
s mert Te teremtetted, nem is káromolhat,
csak sírhat vagy könyöröghet, hogy adj neki békét,
nem tudjuk, hogyan kezdődött, de tudjuk a végét;
én sem káromollak, hallgasd meg imámat:
Istenke, vedd térdedre édesanyámat!

AZ ALASZKAI FARKAS

Már harmadik éjjel zengett a vonítás,
tu-tú-tu, tu-tú-tu, szinkópásan visszaverődött
a hold tányérjáról, bolgár ritmusba
törve pattogott a házfalak közt, meg-
csúszott kanyarogva a papok mini-
stadionján, nagyot huppant a kemping
sátraín, talán a tóra is kimerészkedett,
de mindenesetre visszajött s zengett
fáradhatatlanul. Először azt hittem,
álmomban hallom, szoktam ilyet álmodni, hogy
én vonítok, azután azt hittem, hogy a kutyám,

de ő horkolt, mint egy gőzfűrés, szörcsögve,
bugyborékolva, teljesen háziasítva, mint egy
családtag, vagyis hogy néha versenyben
fűjjük a kását, míg a feleségem meg nem
unja, átnéztem rá is óvatosan, nem ő volt,
édesen aludt s már gyanakodni kezdtem,
hogy mégiscsak álmodom az egészet,
s azt is álmodom, hogy ébren vagyok, illet
szoktam álmodni, ébren is, nyitott szemmel,
talán azért lettem költő, hogy egyszerre
vagyok két helyen, ami normális emberrel
nem fordul elő, de visszatérve a vonításra,
tőlem függetlenül szólt, kívül zavaros
érzékszerveimen, vagyis a valóságban, bár
amelynek én is része vagyok, de hagyjuk,
elég annyi, hogy már harmadik éjjel nem
tudtam aludni, s elhatároztam, hogy
kivételesen alaposan utánajárok.
Először Czár Laciékhoz mentem, de náluk
tascsó van s nem vonít, azután Kapuvári
Marciékhoz, náluk meg macska van,
s kizárólag nyávog, ahogy rendes emberekhez,
illetve macskákhoz illik, s nagyon
örülnének, ha megszűnne ez az idegesítő
vonítás, mert ők sem tudnak aludni.
Azután Farkasházyékhoz mentem, aha,
itt lehet a háza, ki van írva a névtáblára,
de miért doktor? Ám senki se volt otthon,
az ajtón cédula: „Kulcs Pákozdyéknál!”
Átmentem oda is, se kulcs, se farkas,
és ők se tudnak aludni. Mentem tovább,
a Három Nyárfa kocsmába és ekkor
megláttam: a középső nyárfa alatt aludt,
szép fejét a lábára hajtva! Suttogva
beszéltem a pincérrel, igen, az övé, még
ma elviszi, már többen is panaszkodtak,
menjek nyugodtan haza. Nem kínozzák,
nem beteg, csak nem tud ugatni, mivel
farkas, csak vonítani tud. A kerítésnél
még visszafordultam s imígyen szóltam:
„Nem férsz bele e világba, pedig gyönyörű vagy,
csak más a hangod, mint amit még el tudunk
viselni errefelé. Tudom, én is fűjtam:
lehet bőre barna vagy fehér... a tiéd
álomszép kékesszürke, s csak e versbe férsz
bele. Ez is több a semminél.” És a vége?
Most már nyugodtan alszik mindenki,
csak én riadok fel: valami hiányzik.